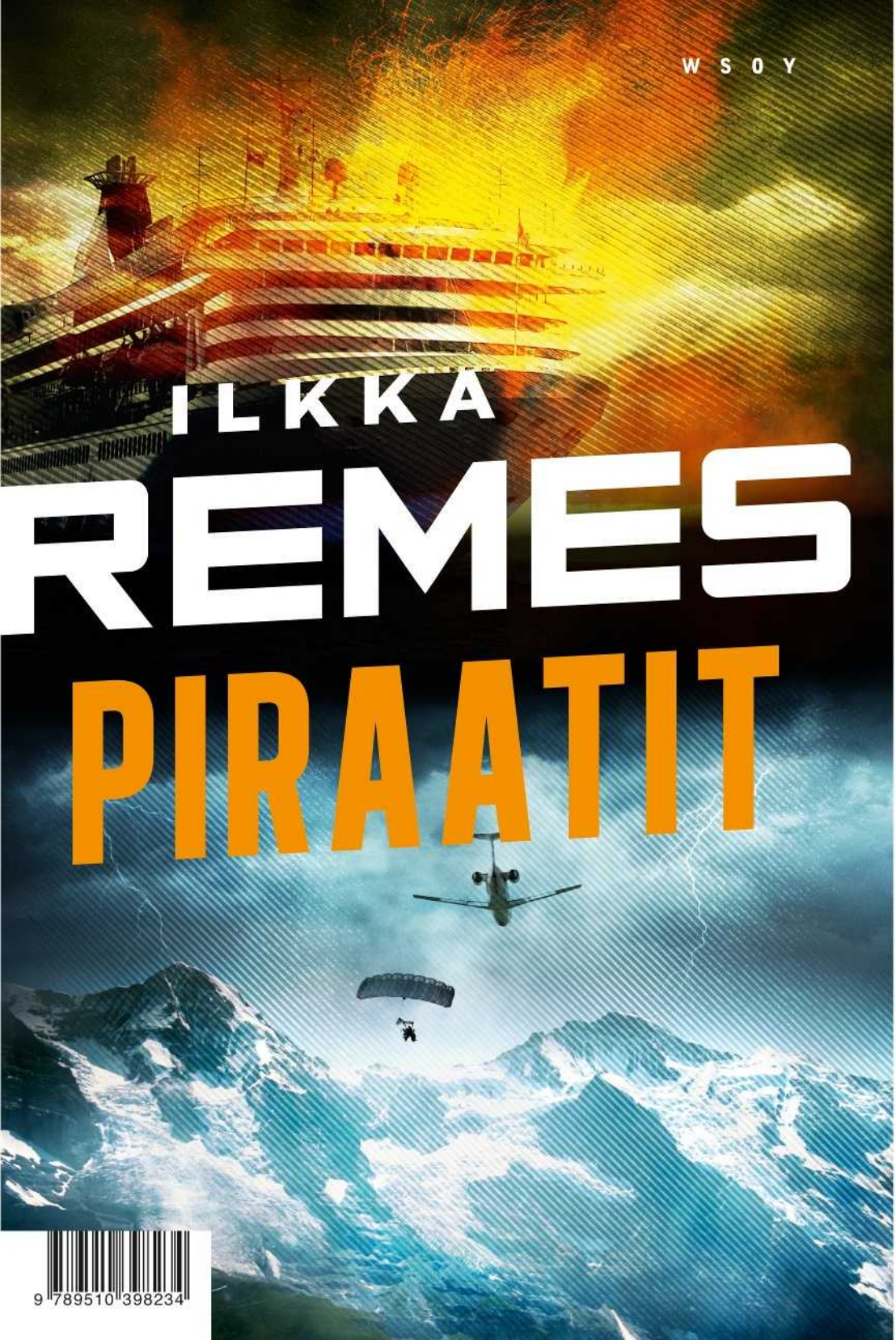

W S O Y

ILKKA REMES PIRAATIT

9 789510 398234

ILKKA
REMES
PIRAATIT

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

ALKUTEOS *PIRAATIT* (WSOY, 2003)

PÄIVITETTY YHTEISNIDE © POLARIS MEDIA OY JA WSOY 2013

ISBN 978-951-0-39823-4

PAINETTU EU:SSA

ENSIMMÄINEN OSA

1.

Niko piilotti DVD-elokuvan Aaron olkalaukkuun sillä aikaa, kun tämä selasi tietokonepelejä. Myymälävarkaus oli rikos, joten miksi ottaa itse riskiä?

»Verta ja suolenpätkiä», Niko myhäili, otti hyllystä toisen samanlaisen DVD-kotelon ja esitteli sitä viattoman näköisenä Aarolle. »Isäsi ei takuulla anna sinun katsoa tätä.»

»Miksi minä häneltä lupaa kysyisin», Aaro sanoi ja laittoi paperipussista irtokarkin suuhunsa. »Toinen asia on se, kiinnostaako tämä minua», hän jatkoi ketsupinpunais-ta kantta katsoen. *Bronxin teurastaja*. »Eikä tämä ole edes Blu-Ray.»

»Et ymmärrä hyvän päälle», Niko tuhahti säälivästi. Pulska ja vaalea 18-vuotias nuorukainen oli hintelää Aaroa neljä vuotta vanhempi. »Tämä on leikkaamaton versio. Olet vielä niin nuori, että et muista kuinka kulttielokuvista silvottiin parhaat palat pois. Se oli törkeää sensuuria.»

»Sananvapauden rajoittamista», Aaro jatkoi ja ojensi kotelon takaisin Nikon pulleisiin sormiin.

Niko vilkaisi Aaroa epävarmana kommentin sävystä. »Pottuiletko sinä?»

»Kuinka niin? Mutta miksi edes tongit näitä, kun sinulla ei kuitenkaan ole varaa ostaa mitään?»

Niko nyökkäsi mietteläästi kohti kädessään olevaa viinipunakantista passia. »Meillä olisi varaa ostaa montakin leffaa, jos myymme tämän.»

Aaro loi katseensa Ranskan EU-passiin, jonka he olivat löytäneet moottoritien varrelta edellisenä päivänä. Passin sivujen välistä oli löytynyt jotain outoa: luottokortilta näyttävä maihinnousukortti, jossa oli valokuva passinomistajasta ja hologrammikuva upean näköisestä loistoristeilijästä nimeltä *Ocean Emerald*. Kortin takana oli englanninkielinen teksti, jossa sanottiin kortin olevan *Emerald Cruise Corporation* -yhtiön omaisuutta, osoite Miami, Florida, USA ja palkkio kortin löytäjälle 100 dollaria.

»Ei, meidän on palautettava ne», Aaro sanoi. »Laiva on Helsingissä torstaina.»

»Passista saa pimeillä markkinoilla ainakin tuhat euroa, ehkä enemmän», Niko kuiskasi. »Yhdessä tv-sarjassa kaveri myi EU-passeja laittomille maahantulijoille. Rikolliset etsivät aina uusia henkilöllisyyksiä.»

»Siitä vaan. Käyn sitten moikkaamassa sinua vankilassa.»

»Tosin minua kiinnostaisi tavata näiden asiakirjojen huolimaton omistaja, joka ei ole yhtään hullumman näköinen», Niko sanoi virnistäen tarkastellessaan passissa olevaa valokuvaa. »*Juliette du Pont*», hän sanoi yrittäen matkia hienostunutta ranskalaista korostusta. »Vähän niin kuin se näyttelijä siinä *Scream*issa, jota sinä tietenkään et ole nähnyt.»

»Onneksi en.» Aaro nappasi passin ja maihinnousukortin Nikolta ja työnsi farkkujensa taskuun.

Niko huokaisi raskaasti ja suuntasi takaisin peliosastolle Aaro perässään. Lyhythihaiseen kauluspaitaan pukeutunut isokokoinen myymäläpäällikkö lukitsi parhaillaan PlayStation-, Wii- ja Xbox-kokoelman sisältävää lasikaappia. Liike oli menossa kiinni puolen tunnin sisällä.

Samassa Aaro huomasi Emmen, jonka vanhemmat kävivät säännöllisesti isoäidin myymälässä ostamassa antiikkiroinaa. Vaalea poninhäntä heilahteli iloisesti tytön läheisyydessä. Aaro jähmettyi paikoilleen. Ohikiitävän hetken ajan he katsoivat toisiaan suoraan silmiin.

»Moi Aaro.» Emmi näytti yllättyneeltä hänen näkemisestään – hänenhän piti olla jo Brysselissä. Tyttö jatkoi matkaansa punastelevan Aaron ohii italialaisen musiikin hyllylle, eikä uskaltanut juttusille. Pienenä he olivat leikkineet yhdessä Papinkadun leikkipuistossa.

Pari irtokarkkia putosi lattialle Aaron jalkojen viereen. Hän tunsu itsensä kömpelöksi ja avuttomaksi. Se oli tuttu tunne koulusta, varsinkin liikuntatunneilta.

Onneksi Emmi ei huomannut hänen toilailuaan, vaan silmäili jo Justin Bieberin uutuuslevyä reppu selässään. Syyskuun puolivälissä oli Porvoossa käyty koulua jo yli kuukausi, mutta Aaro oli aloittanut sen Brysselissä vasta kaksi viikkoa sitten. Nyt hän oli ylimääräisellä lomalla mummolassa.

»Oliko tuo tyttöystäväsi?» Niko härnäsi, harppoen samalla askeliaan nopeuttaneen Aaron perässä kohti ovea. »Ei sitä tarvitse hävetä. Kyllä kai tuollaisella riisitikullakin voi tyttöystävä olla.»

Riisitikki aikoi letkauttaa takaisin Nikon läskeistä, mutta se olisi ollut turhaa – tämä kantoi massansa tyynesti, eikä piitannut kenenkään ilkkumisista pätjän vertaa. Aaro oli aina kadehtinut Nikon itsevarmuutta.

Samassa varashälytin alkoi vinkua ja kassajonon asiakkaat kääntyivät katsomaan parivaljakkoa. Aaro tunsu punan kahahtavan uudestaan poskilleen. Niko puolestaan oli valahtanut kalpeaksi.

Kuin tyhjästä heidän taakseen ilmestynyt valkopaitainen mies läimäytti leveän kämmenensä Nikon olkapäälle. »Jaaha. Niko taas asialla.»

»Tunnetaanko sinut täällä nimeltä?» Aaro mutisi Nikolle nieleskellen.

Niko pysyi vaii. Hänen itsevarmuutensa näytti kadonneen. Myymäläpäällikkö väänsi hälytyksen pois. Kauempana seisovat ihmiset kurkottelivat nähdäkseen paremmin.

Aaro kohtasi hyllyjen välistä Emmiin hämmentyneen katseen, joka pakotti hänet kääntymään selin ihmisiin. Hän häpesi Nikon puolesta, eikä tämä ollut ensimmäinen kerta.

»Kävele tuosta uudestaan», valkopaita komensi Nikoa, joka otti pari askelta varashälyttimen veräjän läpi.

Se ei soinu.

Myymäläpäällikkö vaikutti yllättyneeltä ja kääntyi Aaron suuntaan. Samoin kääntyivät ihmisten katseet. Aaro tunsu pulssinsa kiihtyvän.

»Sinun vuorosi.»

»Minun?» Aaro kysyi ja yritti näyttää yhtä viattomalta kuin tiesi olevansa.

»Kävele läpi.»

Aaro tunsi yhä Emmin polttavan katseen selässään ottaessaan ratkaisevan askeleen.

Vihlova ujellus karkasi ilmoille. Valkopaita nollasi hälyttimen ja ojensi kätensä. »Laukku.»

Aaro ojensi olkalaukkunsa käsi hieman täristen. »Korjattaa laitteenne, ettei viattomien asiakkaiden aikaa tuhraannu tällaiseen pelleilyyn...»

Myymläpäällikkö veti olkalaukusta kauhuelokuvan, jota Niko oli hetkeä aiemmin Aarolle esitellyt. Niko laski katseensa alas punaisena kuin kekäle. Aaro käsitti ystävänsä laittaneen DVD-kotelon hänen olkalaukkuunsa. Järkytys ja viha sumensivat hänen mielensä.

»Tule takahuoneeseen», mies komensi Aaroa.

»Minä...» Niko takelteli sanoissaan ja vilkaisi Aaroa. »Minä voisin tulla mukaan.»

»Siellä ei tarvita yleisöä», mies sanoi ohjaten Aaroa myymälän läpi.

Niko harppoi heidän perässään. »Hän ei taida nyt olla syyllinen...»

»Taida?» Aaro kysyi rauhallisesti, vaikka hänen sisällään kiehuivat raivo ja häpeä.

»Aaro on syytön», Niko jatkoi entistä punaisempana.

Valkopaita työnsi Aaron sisään takahuoneeseen korvaansa kallistamatta.

Aaro vilkaisi taakseen ja heitti Nikoon murhaavan katseen, ennen kuin ovi painui kiinni. Sitten hän laski päänsä alas. Hänellä oli todella kurja olo.

2.

Loistoristeilijä Ocean Emerald lepäsi Amsterdamin satamassa 1500 kilometrin päässä Porvoosta.

Muutaman kilometrin päässä satamasta, laatikkomaisessa varastorakennuksessa, mies nimeltään Ronny de Jong tarttui miekkakalan halkaistuun vatsaan ja levitti vaaleanharmaita puoliskoja sen verran, että sai tungettua muovipussiin pakatun räjähdysaineen kalan sisään. Hän pyyhkäisi limaiset kätensä karkeaan paperiin ja levitti jäärouhetta styroxlaatikkoon kalan ympärille.

Sen jälkeen hän otti teräspöydältä mustekalan palan ja nosti sen samaan laatikkoon. Mustekalan sisään hän piilotti muoviin käärityn lyhytpiippuisen konepistoolin. Vielä lisää jäärouhetta laatikkoon ja styroxkansi päälle.

Pakkaamossa oli kylmä. Jännitys sai Ronнын kuitenkin hikoilemaan ja palelemaan vuorotellen. Hän puhalsi kämmeniinsä ja teki aseita sisältävän laatikon päätyyn merkiksi naarmun. Parinkymmenen laatikon joukossa oli kuusi naarmutettua.

Lopuksi Ronny avasi kylmiön oven ja käveli karuun toimistoon. Hän oli hoitanut pakkaamisen yksin, liikkeen kaksi muuta työntekijää oli lähtenyt tuntia aikaisem-

min. Kohmeisin käsin hän tulosti lähetylistan, repäisi sen mukaansa ja alkoi nostella laatikoita autoon, jonka kyljessä luki hollanniksi KALATUKKU VAN DEN BORRE.

Pilvinen ilta hämärtäi Ronnyn kääntyessä ahtaalta sisäpihalta vilkkaalle Zuiderzeewegille Amsterdamin itäpuolella. Hän kytki hermostuneena suuremman vaihteen ja suuntasi kohti satamaa. Alkoi tihuuttaa vettä.

Ronny oli työskennellyt kalatukussa viisi kuukautta, siitä saakka kun Päällikkö oli määrännyt hänet tehtävään. Hän oli päättänyt hoitaa osuutensa täsmällisesti ja ilman virheitä. Ehkä Päällikkö sitten antaisi hänelle tärkeämpiäkin tehtäviä.

Mitä lähemmäs Javan satama-alue tuli, sitä valppaammin Ronny tarkkaili ympäristöään. Enää ei ollut kyseessä harjoitus. Kalojen sisällä ei ollut rautaputkia, vaan tuhovoi-
maisuuksia aseita ja räjähteitä. Nyt oltiin tositoimissa.

Ronny kytki vilkun ja kääntyi sataman länsiportille johdettavalle Panamawegille. Lätäköstä roiskahtava vesi kimalteli ajovaloissa. Vastaaan tuli kuorma- ja pakettiautoja, jotka olivat käyneet purkamassa viattomat lastinsa aluksiin: varaosia, elintarvikkeita, pesuaineita, laivan myymälöihin tarkoitettuja tavaroita kultakelloista kosteusvoiteisiin.

Voimakkaat valonheittimet valaisivat teräsverkkoaitaan tehdyn portin, jonka vieressä oli parhaat päivänsä nähnyt vahtikoppi. Sade takoi tuulilasia. Ronny pyyhkäisi hiestä nihkeitä kämmeniä housuihinsa ja kiersi sivuikkunan auki.

»Van den Borre viemässä kalaa risteilyalus Ocean Emeraldille», hän sanoi vartijalle.

Vartija heilautti kättään. Ronny painoi kaasua ja ajoi

portista satama-alueelle. Ankeiden varastohallien ja hylättyjen ruosteisten konttien takaa paljastui unenomainen näky: sadeusvasta kohoava iltavalaistu loistoristeilijä, jonka kosteanvalkeaa kylkeä, parvekerivejä ja virtaviivaista tummaa lasipintaa tuntui jatkuvan loputtomiin.

Ronny tuijotti näkyä kunnioittavasti.

Ocean Emerald. Valtamerten kuningatar. 240 metriä luksusta, 45 000 tonnia ylellisen elämän aineksia, yhdeksän kantta unelmia. Vieraita kaupunkeja, eksoottisia maita, uusia mantereita. Matkoja kaiken nähneille ja kokeneille.

Tällä kertaa Amsterdamista Kööpenhaminan, Helsingin ja Pietarin kautta helvettiin.

Ronny alkoi puistattaa, mutta hän työnsi päättäväisesti ikävät ajatukset syrjään. Päällikkö maksoi hyvin, millään muulla ei ollut väliä. Ei saanut olla.

Ronny pysähtyi jonoon viinitukkuliikkeen auton taakse sydän tykyttäen.

Luksusbusseista virtasi turisteja matkustajasillalle. He olivat lentäneet Amsterdamiin lähinnä Yhdysvalloista, mutta myös Japanista, Englannista, Etelä-Amerikasta ja Aasiasta. Matkustajien tavaroita kuljetettiin häkkijunalla turvatarkastukseen, säiliöautoista vedettiin letkuja vesi- ja polttoainevarastojen täydentämiseksi.

Ronny tuijotti eteensä odottaessaan purkuvuoroaan. Lasinpyyhkijät heittivät muutaman sekunnin välein vettä sivuun. Kaksi vartiointiliikkeen virkailijaa teki pistokokeita avaamalla muutamia viinilaatikoita.

Se oli huono merkki.

Ronny pyyhki hitaalla liikkeellä kämmenpohjansa kuiviksi reisiään vasten. Hän katseli levottomana, kun vartija

nosti lautalaatikosta muutamia viinipulloja ja vilkaisi, että niissä todella oli nestettä sisällä.

Ronnyn sydän hakkasi entistä kiihkeämmin. Satamien turvallisuutta oli kiristetty kaikkialla, ja amerikkalaisia matkustajia kuljettavien risteilijöiden kohdalla oltiin erityisen tarkkoja.

Hän veti syvään henkeä. Ensimmäistä kertaa häntä kadutti, että hän oli ahneuksissaan suostunut riskialttiiseen operaatioon.

Ocean Emeraldin uumenissa sijaitsevassa valvomossa oli riveittäin monitoreja. Terävä katse tarkkaili niistä alukseen siirtyviä matkustajia, auloja, kansitiloja, laituria aluksen ympärillä sekä hihnaa, jolle lastattiin matkalaukkuja läpi-valaisua varten.

Laivan turvallisuuspäällikkö, entinen FBI-agentti Craig »Susi» Thomson tiesi olevansa vastuullisessa työssä. Tuhannen matkustajan ja 500 miehistön jäsenen turvallisuus oli hänen ammattitaitonsa varassa. Hän oli työlleen omistautunut, ja ylpeä siitä, että tiesi olevansa maailman parhaita miehiä alallaan.

Reunimmaisena oikealla olevassa monitorissa näkyi pakettiauto, jonka kyljessä luki KALATUKKU VAN DEN BORRE.

3.

Raivo ja häpeä olivat jalostuneet Aaron mielessä kostonhimoiksi Nikoa kohtaan. Hän istui yksin myymälän takahuoneessa.

Hän oli laatinut jo useita suunnitelmia Nikon päänmenoksi. Tällä hetkellä parhaimmalta tuntui Nikon tuoreen Visa-kortin numeron käyttäminen netissä vedonlyöntivihjeiden ostamiseen. Aaro oli kerran hairahtunut mummin luottokortin numeron käyttämiseen ja luvannut isälle, ettei tempu koskaan enää toistuisi, mutta tarkasti ottaen lupaus oli koskenut vain mummin korttia. Eikä Niko voisi käräyttää häntä isälle, koska silloin tämä joutuisi paljastamaan kaiken muunkin.

Aaro vilkaisi hermostuneesti kelloaan. Myymäläpäällikkö oli ottanut hänen henkilötietonsa ja luvannut palata hetken päästä takaisin. Kiduttiko hän kaikkia myymälävarkaita odotuttamalla itseään?

Sillä varas Aaro myymäläpäällikön silmissä tietenkin oli. Mitä tahansa hän sanoisikaan, se ei poistaisi DVD:tä hänen olkalaukustaan. Hän selviäisi ensikertalaisena kenties puhuttelulla, mutta Niko joutuisi poliisin kynsiin. Silloin soppa kiehuisi yli. Ja jos hän pitäisi mölyt mahassaan,

hänelle jäisi tehokas keino Nikon kiristämiseen tarpeen tullen, tai ainakin tämän pitämiseen terveessä kiittolisuudenvelassa.

Ilta oli pimennyt kaltereilla varustetun ikkunan takana. Kalterit saivat tilanteen tuntumaan entistä ahdistavammalta.

Mitä enemmän Aaro tilannetta pohti, sitä vahvemmin hän päätti vaieta Nikon osuudesta. Niko oli kuitenkin ystävä, eikä Aaro suhtautunut ystävyYTEEN kevyesti. Ehkä se johtui osittain siitäkin, ettei hänellä ystäviä tungokseen asti ollut. Hän oli asunut äidin työn takia Genevessä kolme ensimmäistä kouluvuottaan, sitten Espoossa toiset kolme, ja pari vuotta sitten hän oli muuttanut isän työn takia Brysseliin. Pysyvin kiintopiste hänelle oli ollut Porvoon mumola, ja mummin naapurissa asuvan Nikon hän oli tuntenut niin kauan kuin muisti.

Äkkiä ovi avautui ja valkopaita istuutui pöytänsä taakse. Hän näppäili puhelinnumeron, jonka oli aiemmin pyytänyt Aarolta – isän numeron.

Mies kertoi Antti Korvelle kuka oli ja mistä soitti. Sitten hän jatkoi kylmällä äänellä: »Poikanne jäi äsken kiinni myymälävarkaudesta.»

Aaro olisi halunnut karjaista totuuden julki, mutta hiltisi itsensä. Mies painoi kaiuttimen nappia ja Aaro kuuli isänsä hämmentyneen äänen.

»Aaroko?» isä kysyi, ikään kuin hänellä olisi ollut useampiakin poikia.

»Pääsettekö tulemaan tänne?»

»En usko, että Aaro –»

»Jos ette ehdi paikalle, soitan poliisille.»

Linjalle laskeutui hetkeksi hiljaisuus. »Minä olen poliisi. Tarkemmin sanottuna entinen poliisi.»

»Sitä en ihmettele lainkaan, jos poikanne on perinyt moraalisia teiltä. Tuletteko vai ette?»

Aaron mielestä mies oli tylumpi ja ivallisempi kuin tilanteen huomioon ottaen olisi ollut tarpeen.

»Tulen tietysti», isä vastasi.

Aaro tunsii solmun kiristävän vatsassaan. Isä olisi erityisen vihainen varastamisesta, koska oli itse niin oikeudenmukainen. Liiankin oikeudenmukainen...

Lokit kirkuivat sataman valopatteristojen takana. Ronny nosti naarmulla merkityn styroxlaatikon trukin haaruksaan vilkkaan hyörinän keskellä. Sade oli armeliaasti kastellut hänen kasvonsa, joten hänen epätoivoinen hikoilunsa jäi ympärillä olevilta ihmisiltä huomaamatta.

Samassa Ronny näki syrjäilmällä vartijan lähestyvän. Hän tarttui rauhallisesti laatikkoon, jossa ei ollut naarmua eikä aseita.

Haalariasuinen, aseistettu vartija pysähtyi hänen viereensä.

Ronny kohotti laatikon trukkia kohti.

»Odota», vartija sanoi ja astui lähemmäs.

»Purkausvuoroni loppuu neljän minuutin kuluttua.»

Vartija tarttui laatikon kanteen ja nosti sen sivuun. Merilohen kylki kiitteli pylväännokasta lankeavan metallisen halogeenivalon kajossa.

Vartija sulki kannen, ja Ronny nosti laatikon truckiin, samoin seuraavan. Vartija seisoi edelleen paikoillaan.

Ronnyn pulssi kiihtyi. Pinossa seuraavana odotti naar-

mutettu laatikko, jonka sisällä olevaan miekkakalaan oli tungettu kaksi kiloa maailman voimakkaimpiin kuuluvaa Semtex-räjähdettä. Sen havaitseminen ei onnistunut tavanomaisilla rahdin läpivalaisulaitteilla eikä edes elektronisilla ilmaisimilla. Vain koulutetut koirat vainusivat sen – mutta eivät voimakkaan kalantuoksun seasta.

Ronny otti kiinni laatikon päistä.

»Hetkinen», vartija sanoi.

Ronny irrotti hitaasti otteensa. Pelko lamaanutti hänet miltei rauhalliseksi.

Vartija astui lähemmäs ja nosti kannen sivuun. Miekkakalan kylki kohosi jäähileen joukosta.

»Olen myöhässä», Ronny sanoi kireästi. »Etkö voi nuuskia laatikoita laivassa?»

Vartija kuopaisi kourallaan jäähilettä. Ronny jännitti lihaksensa valmiina toimimaan.

»Työtä mekin vain teemme», vartija sanoi ja laski kannen paikoilleen.

Helpotuksen aalto pyyhkäisi Ronnyn yli, kun hän kumartui nostamaan laatikon pinoon ja heilautti kättään trukinkuljettajalle. Hänen katseensa osui valaistuna hohtavaan matkustajasiltaan, jota pitkin alukseen käveli matkustajia.

Ronnyn kävi heitä lähestulkoon sääliksi.

Musta S-mallin Mercedes pysähtyi Ocean Emeraldiin matkustajia purkavien bussien viereen. Paikallisen limusiini-palvelun kuljettaja avasi matkustajalle oven sillä aikaa, kun tämän avustaja nosteli takakontista matkatavaroita kantajalle.

David C. Rubinstein, hiukan kumarassa kävelevä harmaahapsinen mies, siirtyi avustajansa saattamana matkustajasillalle. Hänen avustajansa, joka toimi myös turvamiehenä, katsoi että Rubinstein pääsi varustamon henkilökunnan luotettavaan huomaan.

Tuntui naurettavalta, että Rubinsteinin kaltaisen moninkertaisen miljonäärin oli kuljettava alukseen metallinpaljastimen kautta. Yhdellekään matkustajalle ei kuitenkaan suotu turvallisuuteen liittyvissä asioissa etuoikeuksia, ja kaikki risteilyvieraat ymmärsivät sääntöjen olevan heidän omaksi parhaakseen.

Rubinstein oli jo koneessa matkalla Amsterdamiin nauttinut kohtalaisen runsaasti alkoholia, joten hän lyöttäytyi puheliaana edessään jonottavien kahden rouvan seuraan.

Iloisia, matkaa odottavia ihmisiä lipui katkeamattomana virtana sateisesta satamasta ylelliseen laivaan.

4.

Vanha ruosteinen farmari-Volkswagen tärisi Porvoon Vanhankaupungin kapealla mukulakivikadulla, jota reunustivat matalat kaksisataavuotiaat puutalot. Syyskuinen pimeä ilta oli lämmin ja kostea.

Aaro istui mummilta lainatussa autossa, jota isä ajoi iänkuisissa mustissa farkuissaan ja puolipitkässä harmaassa poplarissaan. Heidän välillään vallitsi painostava hiljaisuus. Isä oli maksanut DVD-levyn myymäläpäällikölle nolona ja hämmentyneenä. Aaro oli takahuoneessa vaiennut Nikosta, mutta jollain tavalla totuuden olisi hyvä selvittää isälle.

Isän vasen käsi oli pikkusormen – tai pikemminkin sen tyngän – kohdalta vielä siteessä. Aaro ei tiennyt, mitä sormelle oli tapahtunut, eikä isä suostunut kertomaan. Työasioita. Niitä, joista isä ei koskaan suostunut puhumaan. Se harmitti Aaroa suuresti. Isällä oli jännittävä ja vaarallinen työ, eikä Aaro tiennyt siitä juuri mitään – eikä kukaan muukaan.

»Oletko muuten huomannut, mikä hyvä puoli tuosta sormijutusta on?» Aaro kysyi reippautta ääneensä tavoitellessaan. »Sinulla on nyt vähemmän kynsiä leikattavana.»

»Olitko yksin myymälässä?» isä kysyi katse tiukasti tiessä.
»Tiedätkö, että maailman pisin kynsi on 68,58 senttiä pitkä. Sen kasvatti –»

»Vastaa. Olitko yksin siellä?»

Aaro mietti hetken. Hän halusi vastata rehellisesti, menemättä kuitenkaan yksityiskohtiin. »Nikon kanssa.»

Vastaus tuntui piristävän isää. »Kerroitko siitä kauppiaille?»

»Hän näki», Aaro sanoi epävarmasti. Oliko Nikolla isänkin silmissä sellainen maine, että tämä osasi heti päätellä mitä oikeasti oli tapahtunut?

»Soita Nikolle ja pyydä käymään meillä», isä komensi.
»Hetki.»

Sisimmässään Aaro oli helpottunut. Onneksi isän hokottimiin saattoi luottaa.

Aaro soitti Nikolle tuliterällä Lumiallaan. Isä oli hankkinut sen hyvitykseksi siitä, että Aaro oli vähän aikaa sitten joutunut liemeen tämän työasioiden takia.

»Isä haluaa jutella kanssasi.» Aaro ei voinut peittää äänessään väreilevää voitonriemua.

»Olen jo teillä», Niko vastasi alistuneella äänellä.

Aaro sulki puhelimen. Hänen sydämessään läikähti lämpimästi. Niko ei onneksi pakoillut vastuutaan. Se miellyttäisi isää. Ja Niko tiesi yhtä hyvin kuin hänkin, että isä selvittäisi asian rauhallisesti keskustelemalla. Toisin kuin Nikon isä olisi tehnyt.

»Niko odottaa jo meitä.»

»Hyvä», isä murahti tyytyväisenä.

He kääntyivät lauta-aitaan tehdystä ahtaasta portista sisäpihalle, jota valaisi heikko pihavalon. Niko laahusti esiin

ROTUNE
DISP 3
ANT 1 MAIN
32°13.424 M
84°27.299 M
31°29.053 M
71°12.059 M

SPD 14.3 KT
RNG 3.12 MM

W S O Y

ILKKA

REMES

PIMEÄN PYÖVELI

9 789510 398234